

Hó... hó... hó...

A tél virágai – Idillek

Annak, aki a szobából kilép az utcára, ebbe a fehér világba, első benyomása az, hogy megsiketült.

Semmi nesz se hallik. Még a villamos is mintha gumitalpakon suhanna. Vattás csönd bugyolál be mindent.

Neszfogó, puha, süppeteg szőnyegen járkalunk egy óriás fehér szanatóriumban. Lábujjhegyen lépdelünk, vigyázatosan, hogy föl ne keltsük az alvó természetet. Mint mikor a szanatórium folyosóján az ajtókra táblákat aggatnak ezzel a felszólítással:

– A beteg alszik.

•

Annál jobban visonganak a gyermekek. Ezek, akár a verebek, cserfelnek, szinte izgatja őket a csönd, próbálgatják hangszálaikat, túl akarják kiabálni a halotti némaságot. Egyszerre előkerülnek, s a félig fagyott csúszkán, a járdán, a kocsúton korcsolyáznak. Minden pesti gyereknek van korcsolyája.

A szobrok – még az ifjú Petőfié is – hirtelen megőszültek. Arany Jánoson fehér hósuba van.

Hógombócok puffognak. Éjjel, hogy átmegyünk egy téren, szinte sort állnak a hóemberek, mint furcsa keleti bálványok, tíz-tizenöt egymás mellett. Mennyi szobrász-tehetség van nálunk. Minthogy nincs carrarai márványunk, hóban remekelnek. Sárgarépából formálnak nekik orrot, széndarabkákból a szemük, seprőt tartanak, mint a királysobrok a jogart, s elmaradhatatlan orrukon a rózsaszín vagy zöld papírszemüveg is, melyet majd később – olvadáskor –, mikor az egész egy kis pocsétává olvad a márciusi verő-

fényben, ott lelünk meg a nyirkos földön. Úgy látszik, a mai gyerek a rövidlátást a felnőtt szerves részéül tekinti.

•

Minap, mikor már alig volt hó, mert közben eltakarították, s a megmaradt apró hókupacokat befeketítette a korom meg a füst, egy hölgy haladt végig az utcán sárga hó-szemüveggel. Svájci hófürgetegbe való ez a pápaszem, a szem kémelésére, a fehér visszfény elhárítására. Itt, a pesti utcán, bizony meglehetősen nevetséges. Nagyzolás hordani.

•

Valaki ezt mondja:

– Minden kifejezés jellemző egy népre. Lélektani vallomás ez. Mi magyarok azt mondjuk: a hó magas. Ezzel szemben az angolok ezt mondják: a hó mély (deep). Vagyis a magyar alulról fölfelé tekint a hóra, az angol viszont fölülről lefelé. Mi ennek a magyarázata? Talán az, hogy az angol mindig felül volt, neki még a hó is biztos talapzat, viszont mi, szegény magyarok, lenn vagyunk, benne vagyunk a hóban...

•

Késő éjszaka, a hóhullásban, hogy az utcai lámpák pislá sugarai alig hatolnak arasznyira, s vaksi, kétes derengés van, az újság kiragasztott szövegét silabizálja egy öreg nénike a hirdetőtáblákon.

Vajon mit olvas? Állást keres? A külpolitika fordulatai igaztják? Vagy a napi hírek?

Nem, nem, nem.

A regényfolytatást böngészgeti gyöngye szemecskéjével, szinte orrával szántva a szöveget, melyen a hópihéek olvadoznak. Nem tágít onnan még éjjel tizenegykor sem, míg nem végez vele, míg meg nem tudja, hogy a hős tényleg szereti, feleségül veszi-e a hősnőt.

Közben a nénikére egyre hull a gyapjas, vastag hó, a bokájáig ér, majd a térdéig. Reggelre talán el is temeti őt...

1931. január 11., vasárnap, 9. old.